PREFACE

Артистичні особистості намагаються через окремішнє показати *in parables* загальне (розквітла вишнева гілка – весна, музично-мовні інтонації – етнос, стоячий хрестокамінь – образ небесного бога тощо). Чи проявляється універсальне в *principum individuations*, естетичне в потворному, гармонічне в хаотичному, а праведне в гріховному? Якщо «ні», то чому саме найсмердючіший перегній є екологічною підкладкою для найпахучіших, найкрасивіших квітів та найсмачніших яблук? У який спосіб і за рахунок чого підгодовані бозна-чим рослини зваблюють бджіл, викидаючи солодкопахучу сперму? Яку ми з часом, пропущену через черево комахи, поїдаємо як амброзійно-нектарний продукт від самого бога? Можливо тому, що лиш у гріховно-нечистому й розщепленому може з'явитися зародок нового життя? В якому дивним чином закодовані наше минуле, теперішнє і майбутнє?

Узуальні суб'єкти сприймають і відтворюють світ за лінійними параметрами. Живуть за поняттями, постійно підмінюючи їх. На їх банері слова: «Не змінюй правді, змінюй правду!»; «Обходь закон під виглядом його виконання». А ще краще: «Дешевше змінити закон, ніж його виконати».

Мій народ ще донедавна змішував докупи все, використовуючи іноземне як екзотичну приправу до свого. Він століттями пристосовувався до чужинницького, ігноруючи материнське. Звідусіль на кожну етнічну неповторність напирала без ліку покручена інформація про темне й світле, холодне й гаряче, добре і зле, чисте й нечисте, мале й велике. Повернув голову направо – той самий танк на п'єдесталі і Ветхий Заповіт на аналої; наліво – портрет нового керманича.

Така мерехтлива скороминучість у справах спонукує до наративної рефлексії, тобто до упредметнення втомленого духу, а ще точніше – до тлумачення подій і явищ в межах етнофольклорної традиції. Коротко кажучи, має бути текст з відповідним наповненням.

Людська допитливість без упину нишпорить по різнопрофільних і різножанрових дискурсах, відшукуючи контроверзи в думках філософів, висловлюваннях златоустів, повчаннях Отців Церкви, настановах державників, учинках і помислах прабатьків. Дух ніби налаштований на супереки з часом, огорнутого в поняття, категорії, істини та аксіоми. Почування й розмисли охоплюють сутність світу, вгадуючи в його складових співзвуччя і спокій. Щоби про це сповістити людській спільноті *homo sapiens* використовує відповідні терміни; якраз у них закладено противенство, коли один і той самий предмет позначається різними мітками. Причому останні є рівновимірними, хоч і несхожими між собою. Тому замість відчуття гармонії розум не очікувано породжує суперечність.

Автор не обірвав з пуповиною минуле, що живило й формувало його єство. Ним перейдене рельєфно закарбувалося на руках, обличчі, губах, відбилося в очах. Скомпоновані за мистецькими вимірами зображення проявилися як самобутні пластичні тексти. Про нього говорять вибрані Вищою силою для спільних дій його колеги і друзі.

Те, що писав автор колись було актуальним для свого часу. Однак воно залишається затребуваним і сьогодні.

Отож, пропонуємо *pasticcio* – ладну суміш вражень автора про тих, хто знає, відчуває і вміє. Тут само – під спільною обкладинкою – думки «розумак» вже про самого автора «*ANTINOMIES*». Їх супроводжують українські приповістки, іноземні ідеоматизми, «продукти метафоричного мислення» давньогрецьких трагіків, давньоримських поетів-епіків, християнських філософів, етнонаціо-нальних пророків.

Ліна Костенко

Був регентом, і був я канархистом.
Любив людей і обминав юрму.
І відзначався коромольним хистом –
не склонностью к духовному ярму.